

svom sveznanju, tako te su subjektom neznanja držali Krista s obzirom na njegovu cijelu narav — u koliko je nastala i od božanske. Nije ispravno, što veli Maldonat, da su Agnoete vjerovali, e se je božanska narav Kristova pretvorila u čovječansku narav. Još manje je historički ispravno, da su Agnoete priznavali samo božansku narav u Kristu, kako to veli Fr. Ign. Hiac. Amat de Graveson. Nije napokon historički ispravno, naime da su — što veli Lebreton — Agnoete učili, da je božanska narav Hristova, smiješavši se s čovječanstvom, izgubila svoje sveznanje.

Time sam oborio prvi i glavni argumenat onih, koji drže da Agnoete kao monofizite nijesu mogli govoriti o Kristovoj čovječjoj duši napose. Ta predrasuda daje n. pr. prof. Schmidu dosta neprilika, kada vidi, gdje pojedina svjedočanstva za nauku Agnoeta ipak u cjelosti imadu pred očima čovječansku narav Kristovu. Ova ćemo svjedočanstva razmotriti u drugom dijelu, u kojemu ću dokazati, da su Agnoete de facto govorili o čovječjoj duši Kristovoj te joj pridijevali neznanje — i odgovoriti na sve protivničke prigovore.

(Nastavit će se.)

Odredbe sv. Stolice.

I. Decretum S. Congr. Indicis. *Feria V. die 1. Febr. 1912.*
Ovim je dekretom zabranjena ova knjiga:

Mario Palmarini: *Quando non morremmo.* Romanzo er vico. Milano 1911. (Sr. Acta Ap. Sedis IV. pag. 103.)

II. Dekretu od 22. januara 1912. (vidi „Bogosl. Smotra“ 1912. str. 88.) podvrgao se — laudabiliter se subiecit L. Duchesne-isto tako podvrgao se istom dekretu Venantius Gonzalez. (Sr. Acta S. Sedis IV. str. 103. i str. 144.).

